

N:o 36.

Af herr **P. O. Lundell** m. fl., i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående statsverkets tillstånd och behof i fråga om anslag till arbetareförsäkringsfonden.

Såväl af Kongl. Maj:ts tal å rikssalen vid innevarande års riksdags öppnande som af statsregleringspropositionen framgår, att Kongl. Maj:t ämnar inom kort framlägga förslag till lag angående arbetarepensionering. Likaledes är det bekant, att ett förslag till lag i detta ärende blifvit genom Kongl. Maj:ts försorg utarbetadt och redan utsändt till åtskilliga myndigheter för yttrandes afgifvande. Under antagande, att det sålunda bekantgjorda förslaget icke i väsentlig mån skiljer sig från det förslag Kongl. Maj:t kommer att förelägga Riksdagen, måste man erkänna, att högst väsentliga förbättringar nu vidtagits i det 1895 framlagda förslaget. Synnerligen beaktansvärda äro bestämmelserna om, att icke blott jordbruksarbetare och tjenare af alla slag, utan äfven hemmansegare, torpare och handtverkare m. fl. skola eller kunna på mycket fördelaktiga vilkor blifva pensionerade med belopp, som för dessa folkklasser äro af stor betydelse. Och om förslaget i sin helhet skall man kunna säga, att detsamma, om det varder antaget, är egnadt att bereda en bättre tillvaro under ålderdomens dagar för en mycket stor del af vårt folk, att det skall i hög grad lätta den tunga kommunala beskattningen för fattigvården och i sammanhang dermed betydligt minska det stora antal fattigvårdsprocesser, som nu besvära våra rättegångsverk. Likaledes skall det blifva en stark sporre till sparsamhet och omtänksamhet för framtida behof för det stora antal, som kunna blifva delaktiga af den frivilliga försäkringen.

Att emellertid detta förslag vid sidan af sina många förtjenster äfven

har påtagliga brister, skall dock vid en allvarlig granskning otvifvelaktigt komma att visa sig. En bland dessa, som redan väckt mycket uppseende, är det ringa gagn, som skulle beredas den nu i sin bästa ålder varande generationen, då förslaget i olikhet med 1895 års förslag från obligatorisk försäkring utesluter hela den åldersklass af befolkningen, som nu öfverskridit 30 år, och derigenom icke låter pensioneringen träda i full verksamhet förr än 35 år efter det den börjat tillämpas.

Det torde heller icke vara mycket att förvåna sig öfver, om det stora flertalet af dem, som vänta sig något godt af den ifrågasatta pensionslagen, anse sig gäckade i sina förhoppningar under sådana omständigheter. En förbättring i detta hänseende står emellertid sväriligen att vinna utan att betydligt större anslag göres till arbetareförsäkringsfonden, än Kongl. Maj:t för nästkommande statsreglering föreslagit. För nästa år begär Kongl. Maj:t nemligen endast två millioner kronor, ehuru i pensionsförslaget angifves, att anslaget efter ett antal år skulle höjas till 3,200,000 kronor årligen. Med nuvarande rikliga tillgångar i statskassan skulle man väl dock utan finansiella svårigheter redan nu kunna bevilja det större anslaget, som Kongl. Maj:t anser framdeles årligen erfordras; man skulle derigenom antagligen kunna åstadkomma, att nuvarande generation mellan 30 och 40 års ålder skulle komma i åtnjutande af den obligatoriska försäkringens fördelar, om ock med något afkortade pensionsbelopp, så dock med sådana, att de för pensionstagarne skulle erbjuda beaktansvärda fördelar.

Antagligen skall mången vid första påseendet tycka sig finna frågan om förhöjda anslag till pensionsfonden vara alltför tidigt väckt, då definitivt förslag i ärendet icke ännu till Riksdagen inkommit; men då det begärda anslaget tydligen icke kan vara tillräckligt för pensionerings åstadkommande inom en icke alltför aflägsen framtid, så anse vi, att statsutskottet och Riksdagen bör i god tid taga i öfvervägande frågan om ökad afsättning till angifna pensionsfond i sammanhang med öfriga frågor om användande af statskassans nu rikliga tillgångar. Äfven torde det vara af vigt för det utskott, som får sjelfva pensionsförslaget till behandling, att snarast möjligt få veta, om Riksdagen för arbetarepensioneringens större effektivitet är villig lemna anslag utöfver hvad Kongl. Maj:t för närmaste tiden begärt.

På grund af det ofvan anförda få vi härmed föreslå, att Riksdagen måtte förhöja det af Kongl. Maj:t

för arbetarepensioneringen å 1899 års riksstat begärda
anslag från 2,000,000 till 3,200,000 kronor.

Stockholm den 25 januari 1898.

<i>F. Barnekow.</i>	<i>P. O. Lundell.</i>	<i>D. Persson,</i> i Tällberg.
<i>Ollas A. Ericsson.</i>	<i>Sam. Söderberg.</i>	<i>Nils Svensson.</i>
<i>Hj. Sjövall.</i>	<i>Nils Åkesson.</i>	<i>Per Jönsson.</i>
<i>Elis Nilson.</i>	<i>Pehr Pehrsson,</i> Åkarp.	<i>Ola Persson.</i>
<i>A. G. Gyllenswärd.</i>	<i>C. Axel Carlsson.</i>	<i>A. H. Göthberg.</i>
<i>B. Dahlgren.</i>	<i>Max. Schenström.</i>	<i>Nils Andersson.</i>
<i>C. J. Carlsson.</i>		<i>Sten Nordström.</i>

N:o 37.

Af herr **P. P. Waldenström**, om bestämmelse derom, att äkten-
skap må kunna ingås inför borgerlig myndighet, när
kontrahenterna det åstunda.

Jag har vid åtskilliga riksdagar förut väckt motioner dels derom,
att personer, som icke begått nattvarden i svenska kyrkan, må kunna
erhålla kyrklig vigsel, när de det åstunda, dels derom, att personer, som
begått nattvarden i svenska kyrkan, må kunna få ingå äktenskap inför
borgerlig myndighet, om de så önska. Förslag i den förra rigtningen